

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Robert Fulton: 1-2. - 1928

Citation: Hauch, Carsten: "Robert Fulton: 1-2. - 1928", i Hauch, Carsten: *Robert Fulton: 1-2. - 1928*, udg. af Niels Birger Wamberg , 1926-29, s. 372. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch02val-shoot-idm140500966464256/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Robert Fulton: 1-2. - 1928

der det jo.« Efter disse Ord roiste James Gray sig og gik sin Vei.

Den lille Adole havde staaet ganske stille og hørt paa Advokatens Ord, men neppe var han borte, før hun vendte sig til sin Moder og sagde: »Naar den fremmede Mand kommer igjen, saa siger jeg ham, hvor slet Fader taler om ham.« — »Hvor kan det falde Dig ind,« sagde Moderen forskrækket, »det maa Du ikke gjøre.« — »Jo, Moder, jeg gjør det, for han skal vide, hvor slet han taler om ham.« — »Nei, Du maa ikke sige ham det, det gaaer ikke an.« — »Jo, Moder, han skal vide det, for det er ikke Ret,« sagde den Lille.

»Men hvis nu Din Fader erfarer, at Du har sladdret om ham til den fremmede Mand, hvorledes troer Du da, det vil gaae Dig?« spurgte Laura.

»Nei, Moder, saa vil jeg ikke sige det,« svarede Adele med Angst; thi hun havde vel alt undertiden følt Virkningen af Advokatens Vrede.

»Hun passer kun slet til den Verden, vi lever i,« sagde Laura til en Fortrolig, som hun fortalte denne lille Begivenhed, »og jeg bliver ordentlig bange, naar jeg tænker paa den Tid, hvori hun skal blive nøiere bekendt dermed.«

Men Hensyn til den Efterretning, Advokaten gav angaaende van Gehlmuyden, have vi dog en nøiere Bestemmelse at tillægge. Det forholdt sig ganske rigtigt, at van Gehlmuyden var død, og at han havde efterladt et Testament, hvori en af hans Slægtninge i Alkmaar, med Udelukkelse af alle de andre, var indsat til Arving af hans Formue, dog var der tillige

vedføiet en Bestemmelse, hvorefter Charles Fulton, Robert Fultons Fader, skulde modtage et Legat af tretusinde Dollars. At Testamentet selv kom istand, det skyldtes vel for en stor Deel Jack Turner, der i de senere Aar, ved at gaae van Gehlmuyden under Øine, og ved med megen Beredvillighed og tilsyneladende Uegennyttighed at tage alle Forretninger fra hans Skuldre, vandt en betydelig Indflydelse paa ham. I disse Aar havde Jack Turner ligeledes sat sig i Forbindelse med den omtalte Slægtning i Alkmaar, og havde — sandsynligviis mod Løfte om en anseelig Belønning — forpligtet sig til, at han skulde bringe det omtalte Testament istand, hvilket da ogsaa tilsidst lykkedes ham, uagtet det ikke var saalet, eftersom van Gehlmuyden helst opsatte enhver Forretning, som han ikke kunde lade udføre ved Andre, fra Dag til Dag. At den gamle Fulton derimod skulde arve tretusinde Dollars, det havde van Gehlmuyden, efter at have modtaget et Brev fra John Bridle, selv bestemt, og dette satte han ogsaa, uagtet alle Jacks Turners Indsigelser, med stor Paastaaelighed igjennem.

FEMTENDE CAPITEL.

Nu gik der over en Maaned hen, hvori Fulton havde saa meget at tage Vare paa, at han ikke fik Tid til at besøge Advokatens Huus, men da blev det ham sagt, at Lauras lille Datter var syg, og at Moderen var meget ængstelig for hende.

Neppe hørte han dette, før en Anelse om Ulykke opsteg i hans Sjæl, og han satte da, saasart han kunde, alt Andet til Side, og ilede hcn for at er-